

АСОЦИАЦИЯ НА ИСТИНСКОТО СЪРЦЕ

ТАЙНАТА ГРАДИНА НА ЕДНА УЧИТЕЛКА

Превод от френски: Асоциация на истинското сърце, 2017

chitanka.info

I

Докато следвах се намирах в много затруднено финансово положение. За щастие във Франция таксата за следване беше ниска. Налагаше се обаче да работя от време на време, за да събера малко пари. Затова работех в ресторани. Миех чинии, бях келнер или помагах при готвенето. Когато нямах друга работа, бях координатор в туристическа агенция. Освен това често правех и дребни ремонти.

По онова време мисля, че нямах нито един здрав панталон — всичките имаха дупки. Косите ми бяха дълги. Когато гледам свои снимки от онова време, откривам известна прилика с даоисткия свещеник Маошан^[1]. Това сравнение много ме разсмива. Впрочем така и не се научих да се обличам както трябва: от много прераждания затвърждавам все същия навик да не се обличам елегантно, така че ми е трудно да го променя днес.

Един ден, когато отивах на класически концерт във Версай, срещнах един познат. Той имаше силното желание да ми представи една музикантка, която беше тайванка също като мен. Така че се изправих пред една красива жена, облечена по последна дума на модата. Тя ме огледа от главата до петите и без да ми проговори, се отдалечи, като спомена, че имала някаква работа. Като се сетя сега, намирам ситуацията за много комична.

Човекът, който ми я представи, се чувства страшно неудобно. Аз самият се притесних заради него. А иначе ми беше смешно. Предполагам, че младата жена беше решила, че спя под мостовете. Дори днес някои хора си мислят, че работя на черно и че съм незаконно пребиваващ. Хората не знаят, че ако имаме възможността да се сдобием с хубави дрехи, то това е знак, че някога сме проявявали щедрост. Но когато положителната карма се изчерпи, започва да се проявява отрицателната. Докато не сме премахнали невежеството относно произхода на всяка мисъл, ние със сигурност ще се прераждаме отново и отново заради нашите кармични плодове и никога няма да излезем от самсара.

Колкото до мен, аз съжалявам днес, че не поисках на моята сънародничка една монета от десет франка, за да се установят между нас добри кармични отношения. Това щеше да ми позволи, когато се срещнем в някой следващ живот, да й върна монетата, а като лихва да й подаря няколко книги за учението на Буда. Това щеше да изгради добри връзки между нас. Като се сещам за нея сега, й желая да изучава будизма и да се просветли.

АМИТОФО!

II

Преди двадесет години, по време на фестивала в Авиньон имах шанса да се запозная с една двойка от Тайван. На това място в Южна Франция имах ценната възможност да говоря с тях на китайски, без да се налага да омекотявам тайванския си акцент. Ние бързо се сприятелихме. Никой от тях не отдаваше значение на външния вид и не се притесняваше, че бях облечен почти в дрипи. Трудно се срещат такива приятели. Нашето приятелство трае вече двадесет години, и въпреки че те си заминаха за Тайван, това по никакъв начин не се отрази на отношенията ни. Двете им деца все още ме считат за свой кръстник и дори ме наричат „тати кунгфу панда“.

Майка им имаше сестра на име Лин-Лин, която преподаваше в една прочута гимназия в Тайван. Тя самата беше сравнително известна на национално ниво. Учениците ѝ я боготворяха. Много красива и непосредствена, тя често получаваше покани за интервюта по телевизията. Сърцето ѝ бе изпълнено със състрадание: когато виждаше, че някои ученици са от бедни семейства и че нямат пари за обяд, тя им купуваше бънто^[2]. Този акт на щедрост обаче нараняваше самолюбието на много ученици, така че някои от тях предпочитаха да гладуват, вместо да приемат подобен подарък. Тогава тя предложи да стане кръстница на някои от тези деца, но и това предложение стана жертва на тяхното его. Тогава и хрумна нова идея: тя предложи на децата да поискат стипендия. Но, уви, стипендии се даваха само на деца от богати семейства. Така че тя с радост даде собствените си пари на децата, като обаче твърдеше, че стипендийте са отпуснати от учебното заведение. Така тя им позволи да запазят гордостта си. Покъсно, когато тези деца завършиха известни университети и започнаха да упражняват престижни професии, тя отново бе много щастлива.

Някои ученици, които с времето станаха хора с положение в обществото, се завърнаха в гимназията, за да благодарят на това учебно заведение за стипендията, която им беше отпуснало. Тогава те разбраха, че стипендията всъщност беше изцяло финансирана от Лин-

Лин, тяхната вече пенсионирана учителка. Тази форма на щедрост много ме разчуства.

Истинското аз на чувстващите същества е лишено от него. Ако егото на един практикуващ е особено силно и ако със своята щедрост той се опитва да си изгради реноме, ще му бъде трудно да намери своето истинско аз, просто защото истинското аз няма его.

Нека сега с вашето любезно пълноволение да разкажа малко за предишния живот на тази учителка. Преди двадесет години приятелката ми ми разказа, че в миналия си живот сестра й Лин-Лин е била много богат французин. Той имал голяма и хубава къща и разкошна градина. Тя добави, че Лин-Лин си спомняла много неща от миналия си живот. Помнела дори, че един обвит в светлина ангел кацнал на люлката й в деня на раждането й. След като родителите й я снимали един месец след раждането й, този ангел изчезнал.

По повод на сватбата ми в Тайван за първи път се срещнах с Лин-Лин. Вече бях слушал за нея и чутото ми бе позволило да си изградя една прекрасна идея. Когато я срещнах, предполагах, че без съмнение един обичащ житетските удоволствия мъж се е преродил в красива жена. Очите й бяха живи и нейният хумор много ме разсмиваше. Тя ни разкарваше с кола мен и жена ми почти през целия ни престой в Тайпей, даде ни възможност да опитаме някои неизвестни за мен тайвански ястия и ни закара в планината, където се насладихме на залеза на по чаша чай.

По-късно купих една стара каменна къща. Един ден Лин-Лин ми се обади по телефона. Тя искаше да прекара лятото при нас във Франция и аз й отговорих, че ще я посрещнем с удоволствие. Тя дойде с една приятелка, която остана при нас само един месец. Самата Лин-Лин изкара във Франция цялото лято. Двете ми деца я обожаваха, особено по-малкият ми син, който непрекъснато искаше да е с нея. Той все още не успяваше да говори много добре, но произнасяше името на Лин-Лин без усилие.

По време на престоя си, тя ни помагаше на жена ми и на мен да се грижим за децата, косеше тревата, подрязваше живия плет и се занимаваше с растенията в двора. Ние прекарвахме вечерите си пиейки чай и философствахме за живота. Дори й препоръчах някои произведения от будистки учители.

Тук бих искал да й поднеса най-искрените си извинения, тъй като по онова време познавах зле будизма и препоръчаните от мен книги нямаха общо с автентичното учение на Буда. Но по-късно успях да науча повече, така че имах възможността да й препоръчам произведенията на истински будистки учители, по-специално една книга на учителя Сяо, в която се говори за Сърдечната сутра. Съжалявам единствено, че въпреки това тя все още не иска да изучава истинското учение на Буда.

След като прекара известно време при нас, тя започна да се отпуска повече в мое присъствие и реши да сподели с мен един неин проблем — искаше да знае дали да се раздели със своя приятел, тъй като не успяваше да вземе решението сама. Каза ми, че преди години нейният приятел Джан-Джан бил все още неин ученик, а след това постъпил в известен тайвански университет. По онова време той непрекъснато я ухажвал. Приятелката ми след дълъг размисъл решила в крайна сметка да се обвърже с него. Оттогава бяха минали десет години. Те все още бяха заедно.

Джан-Джан беше от бедно семейство. Той беше станал финансист след университета и печелеше много добре. Но веднага щом беше започнал да печели добре, животът му бе тръгнал в лоша посока. Лин-Лин добави, че в деня, в който се съгласила да има връзка с този неин някогашен ученик, майка му поискала от нея да се грижи за сина ѝ. Тя й разкрила, че бащата на Джан-Джан бил алкохолик и че тъй като тялото му не издържало на прекаленото пие, той починал сравнително млад. Бедната майка на Джан-Джан се страхувала да не би синът ѝ да поеме по същия трагичен път като баща си.

В началото на тяхната връзка младежът слушал с внимание приятелката си. С времето обаче нещата се променили. Той започнал да пие. Всичко започнало с по една чаша с колегите след работа. Скоро обаче той вече почти не се прибирал вкъщи. Тя многократно го намирала да лежи отвън на стълбите. Дори научила, че понякога прекарвал нощите с проститутки. Настъпил момента, когато Лин-Лин не можела повече да търпи и пожелала да се отдалечи от Джан-Джан. Именно във връзка с този проблем тя беше дошла във Франция.

Нека спрем дотук с тази история. Можем да си помислим, че ако бащата е алкохолик, това не означава, че и синът му ще стане такъв — това между другото е правилно разсъждение. Бих искал да споделя

моето виждане по този въпрос: съвсем не е случайно, ако двама души успяват да останат продължително време заедно. Ако те образуват семейство, това означава, че ги свързват много силни връзки на привличане. С други думи те вече са създали заедно много богата обща карма. Благодарение на тази колективна карма те са в състояние да формират семейство. Случва се, например, двама приятели, които обичат да се забавляват и да пият заедно, да се срещат, за да се отдават на подобни занимания. След това, ще поискат да прекарват по-дълго време заедно и така ще натрупат все по-голяма колективна карма. По този начин ще се увеличи възможността да се срещнат отново, може би дори в едно и също семейство, през някой следващ живот.

Това е един пример. Ето и още един: един колега обича да пуши. Впрочем е забранено да се пуши на обществени места. Колегата ми, когато живееше с други квартиранти, имаше навика да пуши навън, за да не ги притеснява. Понеже неговата съседка имаше същия навик, той я виждаше често и те прекарваха цели часове, за да пушат заедно. Съседката му се ожени за него. Чувствата им днес са в тясна връзка с цигарите. Веднъж отидох при тях и забелязах, че моментите на отдых, които им харесваха най-много, бяха когато пушеха. Отново искам да уточня, че случайността не съществува. Ако двама души създадат семейство, няма никакво съмнение, че имат значителна обща карма.

Лин-Лин ми каза един ден, че сънуvalа, че е богат французин и че има прекрасна градина със скали, от които тече вода. В този сън мъжът прекарвал много време в съзерцание в градината си. Тя ми показва картина, която беше нарисувала по спомена от съня си и ми обърна внимание колко умно беше проектирана тази градина — от нея можеше да се види всичко, което се случва в съседните градини, но никой не можеше да види какво се случва в самата нея. Мъжът беше пожертввал много време и пари, за да подобри визуалните качества на това място. Тази градина, ми казваше тя, е била за този човек един истински рай и лицето й светеше, когато говореше за това. Тя описваше градината толкова подробно, че последната сякаш се появяваше в този момент пред нас.

Един ден Лин-Лин посети Овер-сюр-Оаз, защото прочутият художник Винсент ван Гог е прекарал известно време там. Когато тръгнала да излиза от гарата, тя имала чувството, че познава всяка уличка наоколо до такава степен, че можела да върви със завързани

очи. Краката сами я отвели до една голяма къща. Тогава била сигурна, че е открила старата си къща, същата къща, която виждала в сънищата си. Позвънила на вратата: била толкова щастлива да види отново своята градина! За съжаление, никой не отворил. Тогава, върху нея се стоварил потокът на спомените, все едно виждала филм, който се проектирал пред очите ѝ. Залели я емоции — смес от радост и тъга. Не знам колко време останала там пред тази врата. Във всеки случай, когато се върна при нас, беше толкова развълнувана, че ми разказа много неща за миналия си живот. Спомняше си, че мъжът, който е била, се скарал с Ван Гог. Бил казал, че последният е луд и че картината, която рисувал на неговата градина, не ставала за нищо. Обвинявал този холандец, че огромната му гордост го карала да се мисли за бог, а дори не знаел да рисува! Но не това бе най-важното за Лин-Лин: в съзнанието ѝ скоро изникна споменът за нейния градинар, който се грижел за градината и който ѝ придал този изключителен вид благодарение на таланта и усилията си. И тя си даде сметка, че този градинар от нейния минал живот днес бе нейният приятел! Навремето като градинар той вече пиял и когато бил пиян, бил неспособен да прави каквото и да било. Проблемите му с алкохола били накарали мъжа, който Лин-Лин била тогава, в крайна сметка да го уволни. След като градинарят си заминал, собственикът на градината открил впечатляващ брой бутилки в стаята му.

И понеже същата история се случваше и в сегашния живот на Лин-Лин, тя реши да се прибере в Тайван и да се раздели с приятеля си. В пристъп на гняв тя ми сподели, че съжалява, че той изобщо не е постигнал никакъв прогрес и зависимостта му от алкохола си е останала все същата. Спомних си още нещо в тази връзка: майката на градинаря помолила мъжа, който бил Лин-Лин тогава, да се погрижи за сина ѝ и да му осигури работа. Същото нещо се бе случило и в този живот: майката на приятеля на Лин-Лин я беше помолила да се грижи за него. Това обаче не бе помогнало и бедният човек не бе успял да се освободи от зависимостта си.

Тази история ни показва ясно, че един лош навик, придобит в минал живот, продължава да съществува и в този живот. Нека не си мислим, че един недостатък, дори и да е дребен, може да бъде пренебрегнат: лошите навици са хиляди пъти повторени недостатъци. Алкохолизъмът се поражда от едно нищо: от една чаша изпита тук или

там. И после идва една чаша „в повече“, а ние погрешно си мислим, че няма значение. Напротив, образно казано тази чаша ви преследва от едно прераждане в друго. Ако недоволствате срещу всички страдания, които ви сполитят в живота, не забравяйте, че вие сте единствените, които сте отговорни за тях. Когато осъзнаете вашия недостатък, незабавно го коригирайте. На никой недостатък, колкото и да е дребен, не бива да се гледа несериозно, защото той ви следва от живот в живот. Дори един велик архат не успява да се отърве от всичките си лоши навици. Уверявам си, че нещата наистина стоят така — казвам ви истината и тя извира от сърцето ми. АМИТОФО!

Учителят Гуан Цин напомняше, че всички замърсявания, които носим в себе си, са лоши кармични семена, които сме донесли от предишните си животи. Тези замърсявания или трудности се проявяват най-напред през вратата на петте сетива, като прекрачват прага на шестте корена виджнани, които на свой ред причиняват образуването на шестте обекта на виджнаните. Тогава се включва мисловното съзнание, като анализира предоставените му данни. В този момент се появяват лошите кармични семена, които ще образуват съответните плодове. Заради всичко това светът, в който живеем, е нечист.

III

Така учителката Лин-Лин прекара цялото лято с нас, преди да се прибере в Тайван. Скоро след нейното заминаване моят син за малко не се удави^[3]. Реших да ѝ се обадя, за да ѝ разкажа за случилото се и тя много се натъжи. След това ѝ предложих да стане кръстница на детето ми и я поканих да ни дойде отново на гости през следващата си ваканция. Така щеше да може да се грижи за децата. Тя в крайна сметка прие поканата ни и дойде заедно с баща си. Ние ги посрещнахме с радост. Okаза се, че бащата на Лин-Лин има общи приятели с баща ми, че е завършил същото военно училище като него и дори, че са били в един и същ курс!

Двамата ни гости опънаха палатка в двора ни... тъй като се страхуваха от призраците! Бащата на Лин-Лин искаше да стане фермер, така че започна да отглежда зеленчуци в нашата градина и тези биологични зеленчуци ни изхранваха в продължение на месеци. Една праскова също даваше много плод и ние си правехме сладоледи с праскови за голяма радост на децата. Освен това посетихме заедно с тях Белгия и Нормандия, където бащата на Лин-Лин събираще плажни камъчета с килограми, които по-късно показвал на студентите си от военното училище, като им обяснявал, че войниците са стъпвали по тях по време на десанта в Нормандия.

По-късно Лин-Лин пожела да заведе баща си да посети нейното някогашно „село на артистите“ в Овер-сюр-Оаз. Малките крака на Лин-Лин не изглеждали да се затрудняват да насочват баща ѝ по улиците. Този ден вратата на къщата, в която живеела някога, била широко отворена. Те се осмелили да влязат. Позвънили. Никой не отговорил. Тогава младата жена завела баща си в тайната си градина и когато я видяла, сърцето ѝ спряло — красивият пейзаж, който помнела, вече го нямало. Голямото дърво било отсечено, на мястото на елегантната поляна имало бетон, а красивият фонтан бил счупен и пресъхнал. Нищо от онова, което бе нарисувала от тази градина, не бе останало. Тя плакала продължително време, без дори да си даде

сметка. Поискала да извика своите потомци, новите обитатели на нейната собственост, да излязат, за да се бие с тях!

„Това вече не е твоето, напомнил ѝ баща ѝ. Дори пейзажът вече не е същият. Безсмислено е да продължаваш да бъдеш привързана към това място.“

Лин-Лин се върна у дома съсирана, останала без сили и изпълнена с дълбока тъга. Не успях да намеря думи, с които да я утеша.

Нищо в живота не е постоянно. Непостоянството предизвиква страданието. Ако не разбирате този принцип, никога няма да успеете да се освободите от привързаностите си. Това неразбиране е вид невежество. Но за какво невежество става дума по-точно? Ако желаете да научите това, учтиво ви каня да дойдете да изучавате будизма с нас. Тук приключвам историята с Лин-Лин. Днес тя е пенсионирана. Последния път, когато ходих в Тайван, тя ме покани на китайско фондю. Беше много щастлива да ме види отново. Отидох ѝ на гости и бях изненадан да видя, че къщата ѝ беше декорирана във френски стил от XVII век. Тя ми сподели, че този вид декорация много ѝ харесва. Това беше навик, който беше придобила отдавна.

Бих желал за край на тази история да цитирам пасаж от *Mahāyāna Ghana-vyūha-sutra*:

„Алаядиджнаните на всички чувстващи същества винаги са съществували. Те притежават всичко необходимо в себе си и са чисти. Те са отвъд трите свята. Те са нирvana. Те са като луната, която се вижда от различните континенти: чувстващите същества я виждат ту пълна, ту като полумесец. Луната обаче никога не променя обема си — нито нараства, нито намалява. Татхагатагарбхите са като луната: те се намират в различните светове и всяка от тях е цяла. Както луната никога нищо не губят и нищо не печелят.“

Тук свършва моята история. Пожелавам ви да се радвате на отлично здраве и да можете да се отървете от невежеството колкото се може по-бързо.

АМИТОФО!

[1] Скитащ монах. ↑

[2] Храна, продавана в кутия и достатъчна за едно ядене на ден (обяд или вечеря), много популярна в Япония. ↑

[3] Вж. „История с призраци“. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.